— Elmehetsz! — szólt a király. — A kalaposmester úgy elvágtatott, hogy még a cipőjét se húzta föl.

— ... és odakint üssétek le a fejét! — tette hozzá a királyné, de mire a teremőr utána ment, a kalaposmester már túl volt árkon-bokron.

— Szólítsd a következő tanut! — parancsolta a király.

A következő tanu a hercegnő szakácsnéja volt, aki a borsos dobozt még ide is elhozta magával. Alisz még mielőtt látta volna, tudta, hogy ez csak ő lehet, mert amikor belépett, az ajtó mellett ülők mind prüszkölni kezdtek.

— Tégy vallomást! — mondta a király.

— Nincs énnékem olyan, — szabadkozott a szakácsné.

A király tanácstalanul nézett Tapsifülesre, aki ezt suttogta neki: — Fogja felséged keresztkérdések alá a tanut.

— Fogom, fogom, — szólt szomorúan a király, evvel karját összefonta és homlokát úgy összeráncolta, hogy a szeme alig látszott. Ekkor rátekintett a szakácsnéra és komoly hangon föltette az első kérdést:

— Miből csinálják a tortát?

— Főképpen borsból, — hangzott a felelet.

— Szirupból, — mondta egy álmos hang a háttérből.

— Fejezzétek le ezt a mormotát! — rikácsolta a királyné. — Nyakazzátok le! Dobjátok ki! Némítsátok el! Csípjétek meg! Húzzátok meg a szakállát!

A terem egy izgalomban volt, amíg csak ki nem penderítették a mormotát. Mire újra leültek, a szakácsné eltünt.

— Nem baj, — mondta a király és nagy megkönnyebbülés csengett a hangjában. — Jőjjön a következő! — A királynénak pedig odasúgta: — Ezt a tanut drágám, már neked kell keresztkérdések alá fognod. Én fejfájást kapok tőle.

Tapsifüles a névsorban keresgélt. Alisz nagyon kiváncsi volt, hogy ki lesz a következő tanu, mert bizony eddig még nem sok értékes vallomás hangzott el. De képzelhetitek, mekkora volt meglepetése, mikor Tapsifüles magas, éles hangján ezt a nevet olvasta föl: — Alisz!
